

Křížová cesta bolestí regionu

žehnání 2016

1. zastavení JEŽÍŠ SOUZEN

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbol tohoto zastavení tvoří náznak trnové koruny - znamení Kristova odsouzení.

1. zastavení LIDÉ ODCHÁZEJÍCÍ Z REGIONU

Olešnice bývala významným regionálním centrem. Podhůří Českomoravské vysočiny nedávalo velkou příležitost k obživě v zemědělství, a tak se mnoho jeho obyvatel živilo řemeslem a obchodem. V době průmyslové revoluce však přestalo periferní území Olešnice být schopné uživit všechny své obyvatele, z velké části proto, že se mu – také vlastní vinou olešnických majitelů pozemků – vyhnula výstavba železnice. Už tehdy řada lidí začíná Olešnici opouštět. V závěru 19. století odchází za prací do Ameriky a do Vídně. Po roce 1945 odchází na 150 lidí osídlovat nedaleké území Sudet. S nedostatkem pracovních příležitostí a s ním spojeným odchodem obyvatel se region potýká dodnes. Pro mnohé se stal život na venkově přítěží a hledají jednodušší život s více příležitostmi často domnělými ve městě. Připomeňme, že na počátku 20. století měla Olešnice 2 200 obyvatel, dnes o 500 méně. A v okolních vesnicích je pokles počtu obyvatel ještě výraznější.

Višinka str. 44:

Půda v Olešnici je označena za neúrodnou, kamenitou. Zaseje-li se zde jedna měrice žita, sklídí se v průměrných létech dvě a půl měrice. Třetina polí leží úhorem. Pšenice ani proso se zde nepěstuje, zato ale hodně lnu, který se zpracovává v místních pazdernách. Obilí po úhradě domácí potřeby se prodá buď na trhu v místě anebo v Bystřici a Poličce, kamž jsou dvě míle cesty. Lesů na katastru obce není, a proto se dřevo kupuje od milostivé vrchnosti.

Roku 1772 měla Olešnice po Boskovicích nejvíce obyvatel nynějšího okresu Blanenského.

Může se zdát, že nás životní okolnosti odsoudily k nespravedlivým podmínkám. Pokud je přijmeme jako Ježíš, mohou se proměnit v něco užitečného. Člověk neovlivní geografickou polohu, do které se narodí, rozvoj daného místa však už někdy může záviset na našich postojích. *Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi.*

2. zastavení JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je pomalu se přibližující kříž.

2. zastavení NÁBOŽENSKÁ NESNÁŠENLIVOST

Náboženské války první poloviny 15. století se nevyhnuly ani Olešnicku. Podle pověsti husitská vojska vypálila klášter na „Majdalence“ poblíž hradu Svojanova a také dřevěný kostel v Olešnici. V 16. století se v Olešnici rozšířilo nejdříve učení českých bratří a následně luteránská víra, ke které se hlásila většina obyvatel. Po bitvě na Bílé hoře byli poddaní nuceni přijmout katolickou víru, a proto někteří tajně prchli za hranice. V Olešnici a okolí se také našlo dost těch, kteří se přes riziko pronásledování po generace tajně scházeli a ukrývali své náboženské knihy. V polovině 18. století se Olešnice stala centrem působení tajných nekatolíků v kraji.

V Dějinách města Olešnice se píše:

Hlavou nekatolíků celého okolí se stal **Řehoř Jakubec**, který se do Olešnice přistěhoval z Prosetína. V jedné hádce na olešnické faře Jakubec řekl: "Abyste věděl, já mám knihy, které vy nazýváte kacířskými, ale nemyslete, že jsem sám. Nás jest přes tisíc na kunštátském panství." Na to poslal kaplan pro rychtáře, který vsadil Jakubce do vězení. Po zatčení byl Jakubec s dalšími naložen na žebříňák a za velikého shluku lidu vezen na zámek kunštátský. **Volali prý za nimi: "Zavezem vás do Benátek, že žerete maso v pátek."** Toto se stalo v sobotu před Sv. Trojicí Boží, tj. 9. června 1781. Jakubec ve svých pamětech vzpomíná, že je lidé s hulákáním doprovázeli až na crhovský kopec. Po příjezdu na kunštátský zámek byli uvězněni. Za nedlouho po návratu z vězení vypravil se Řehoř Jakubec pěšky do Vídně k císaři s prosbou o udělení náboženské svobody. Petici Jakubec osobně předal císaři Josefu II. Petice splnila svůj úkol a přispěla k vydání tolerančního patentu.

Jak nebezpečné je být v pozici majitelů pravdy, stáváme se pak křížem pro jedni pro druhé. Nemusí být jen kříž konfesní nesnášenlivosti, ale i spolková, maloměstská. Lidé se vzájemně "znají", ale myslí si o druhých to nejhorší. Naučme se přijímat kříž jako Ježíš, ale nenakládejme kříže na druhé.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

3. zastavení JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POPRVÉ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,
L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je jednou zalomený kříž.

3. zastavení EPIDEMIE A NEMOCI

Nemoci provázejí člověka po celý život. V dřívějších dobách bývaly často i banální nemoci smrtelné. Také těžká manuální práce byla provázena úrazy. Nicméně metlou obyvatel měst i venkova v minulosti byly epidemie, kdy se nakažlivé nemoci šířily a možnosti je zastavit byly velmi omezené. Morové rány středověku se pokoušela místní vrchnost zastavit zákazem stěhování a cestování, dokonce stavěla pro ty, kdo zákaz překročili, šibenice u silnice při nedaleké hranici s Čechami. Přesto se nemoci šířily dál. Z pozdějšího období máme zprávy o tom, že roku 1831 řádila v kraji cholera, které v Olešnici, Crhově a Křtěnově podlehl přes 70 lidí. Další epidemie cholery se v Olešnici rozšířila za rakousko-pruské války. Tehdy se od nemocných pruských vojáků nakazili i místní obyvatelé a 60 z nich zemřelo. V novodobých dějinách je zaznamenána epidemie španělské chřipky v letech po první světové válce.

Ve lhotecké kronice je také zmínka o choleře s tím, že se nákaza dostala do vody, STUDNY. To co má být zdrojem života se stává zdrojem zkázy. Když nás ochromí bolest a nemoci, ať se nevzdáváme a máme sílu vstát a jít dál.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

4. zastavení JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOJI MATKU MARIÍ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je jméno Ježíšovy matky.

4. zastavení NÁRODNOSTNÍ A ETNICKÁ NESNÁŠENLIVOST

V nedalekém Hodoníně byl v roce 1942 otevřen tzv. cikánský tábor. V katastrofálních podmínkách zde byli nuceně koncentrováni moravští Romové. Dozorčí personál byl tvořen českými protektorátními četníky. Táborem prošlo přes 1300 osob. Následkem nemocí (zejména tyfové epidemie) a špatných životních podmínek v táboře zahynulo 194 dospělých i dětí. Ostatní vězni byli v letech 1942 až 1943 transportováni do Osvětimi, většina tam zahynula.

Z Olešnice byla za války do koncentračního tábora odvečena a válku nepřežila židovská rodina Weisensteinova. Poválečný odsun se nevyhnul ani několika místním Němcům.

Hromadnému transportu do Osvětimi v srpnu roku 1943 v nastalém zmatku unikla osmiletá romská holčička. Když to správci hodonínského tábora zjistili, nevěděli si s ní rady. V táboře pracovala také 17letá pomocná kuchařka Božena Pochopová. Ta se rozhodla, že holčičku vezme ke svým rodičům do Olešnice, a ti ji pak ukrývali a starali se o ni až do konce války. Malá Božena Jochová se dostala se svojí rodinou do tábora v srpnu roku 1942 a jako jediná z šestičlenné romské rodiny válku přežila. Milosrdenství a odvaha olešnické rodiny romskou holčičku zachránily.

Kéž naše setkání s odlišnými lidmi je provázeno snahou o porozumění a doprovázeno odvahou pomoci, soucitem a milosrdenstvím.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

5. zastavení ŠIMON POMÁHÁ JEŽÍŠI NÉST KŘÍŽ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je kříž podepřený písmenem S představujícím Šimona z Kyrény.

5. zastavení ZTRÁTA IDENTITY

V 50. letech 20. století zasáhla i místní region nucená kolektivizace zemědělství realizovaná komunistickým režimem. Lidé byli násilím a záměrně přemrštěnými dodávkami nuceni vzdát se hospodaření na vlastní půdě a vstupovat do zemědělských družstev. Znamenalo to narušení rodinného hospodaření a po staletí fungujícího mezigeneračního soužití. Pokřivené sousedské vztahy živené obavami z toho, kdo o kom co řekne, zahnalý lidi do ulity jejich domácností. Také současnost ukazuje, že s nabytou svobodou neumíme správně naložit a ubíjíme ji konzumem, honbou za penězi a požitky. Je dobře, že v Olešnici žije hodně lidí, kteří si dovedou svobody vážit, není jim lhostejný veřejný život a dokážou žít nejen materiálně.

Každý člověk odněkud pochází a někam patří. Je důležité mít zapuštěné kořeny, aby s námi životní okolnosti necloumali jako vítr s odtrženým listem. A když se zdá, že už nemůžeme dál, že nic nemá smysl, může se objevit náš Šimon, který nám pomůže dokončit náš životní úkol.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

6. zastavení VERONIKA OTÍRÁ JEŽÍŠI TVÁŘ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je rouška směřující vzhůru k Ježíšovi.

6. zastavení CHUDOBA A OSAMĚLOST

Nedostatek příležitostí k obživě v olešnickém regionu vedl často k chudobě. O staré, chudé a práce neschopné občany se proto už od 19. století starala obec, tehdy prostřednictvím chudinského fondu. V roce 1874 byl otevřen obecní chudobinec v budově nynějšího zdravotního střediska. Na jeho zřízení se podílela nejen obec, ale i řada místních občanů a občanská záložna. V přízemí bylo pro staré a práce neschopné občany bez rodiny upraveno devět místností. V letech 1904–1918 byl v části chudobince i zemský sirotčinec pro až 30 sirotků z Olešnice a okolí. Průvodními jevy chudoby a osamělosti jsou často beznaděj, alkoholismus i sebevraždy (od konce druhé světové války došlo v Olešnici již k více než 30 sebevraždám). S chudobou a osamělostí se potýká řada obyvatel regionu i v dnešní době. Můžeme se také setkat s mládeží s narušenými rodinnými vazbami a výchovnými problémy, která je umístěna ve zdejším výchovném ústavu. Město Olešnice se ve spolupráci s oblastní charitou snaží o své osamělé a nemocné starat v domech s pečovatelskou službou a chráněného bydlení.

Je tolik lidí kolem nás, kteří čekají, až jim otřeme tvář. Možná že na první pohled nevypadají, že by si náš soucit zasloužili, podobně jako Ježíš – odsouzený jako nejhorší zločinec. Naším úkolem není soudit, ale pomáhat. A často stačí jen velmi málo – slovo, gesto, úsměv.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

7. zastavení JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je dvakrát zalomený kříž se zdvojeným břevnem – tíha Ježíšova utrpení narůstá.

7. zastavení POŽÁRY

Požár býval odedávna velkým nebezpečím, často smrtelným, zejména v dobách, kdy bylo velké množství domů dřevěných nebo mělo dřevěné střechy. Olešnici zasáhla série ničivých požárů v 19. století. K nejrozsáhlejšímu došlo 25. července 1827. Tehdy lehla popelem velká část městečka, shořelo 73 domů. Velký požár si vyžádal tři lidské životy a vyhořel při něm i pivovar, škola a radnice. Bylo pak nutno postavit nejen nový kostel, ale i všechny domy na náměstí. Další ničivé požáry postihly Olešnici v letech 1841 a 1842, kdy vyhořelo více než 35 domů. Reakcí na další rozsáhlý požár v roce 1873 bylo založení místního sboru dobrovolných hasičů. Generace olešnických hasičů se střídaly a dobrovolní hasiči chrání Olešnici také dnes.

Višinka 66

"V roce 1827 byl v Olešnici veliký oheň, menovitě na sv. Jakuba, a vyhořelo 73 numer a kostel, škola, pivovar, to bylo všecko v jeden plamen. O 4 hodinách vyšel oheň vedle Panckýho domu, u Andrlíka Jana" Domy byly dřevěné, s šindelovou střechou, spojeny u sebe, veliké sucho a lidé po polích, a proto se oheň velice rozšířil. Když prý se chytil kostel, nechali lidé hašení a dali se do pláče. Strop kostela se propadl, věž se zhroutila a zvony rozlily.

Naše jednání může být jako jiskra, která vyvolá velký požár. Někdy stačí jen málo a všechno může lehnout popelem. Kéž nikdy nerozdmýcháváme oheň zloby. A když se s ní sami setkáme, ať máme sílu jako Ježíš znovu povstat.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

8. zastavení JERUZALÉMSKÉ ŽENY PLÁČOU NAD JEŽÍŠEM

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je slza.

8. zastavení ZÁVIST, POMLUVY A UDAVAČSTVÍ

Mezi lidské vlastnosti patří bohužel i ty, kterých bychom se rádi zbavili. Každý se setkal s člověkem, ze kterého číší „zájem“ o druhé. Kdyby byl tento zájem upřímný, jistě by nešlo o nic zlého. Pokud se ovšem spojí s vyžíváním se v pomluvách, výmyslech s cílem uškodit, pak už hovoříme o zlém úmyslu. Vrcholem lidské nízkosti je udavačství. Malé duše sklízely udavačskou žeň v dobách nesvobody jak za protektorátu, tak také v počátcích komunistického režimu, kdy se na udání na Olešnicku zatýkalo. Často byla příčinou závist.

Olga Oderská se provdala za Forbacha. Forbach byl ve druhé světové válce jako Němec a v Olešnici měli honitbu. Proto si Olga Oderská najala Josefa Krepla jako správce honitby. Olga samotná se přihlásila za německou národnost a někteří místní olešničtí občané u ní různě udávali a donášeli. Josef Krepl, který podle domněnek lidí mohl některé hovory vyslechnout se stal nepohodlným. Proto jej partyzáni 24. dubna vyvolali ze samoty a na cestě ho zastřelili. Josef Krepl byl nepohodlný svědek a musel proto zemřít.

Olga Oderská pomluvy vždy stopila a nepředávala dál. Přesto ji komunisté chtěli odsoudit. Do sběrného tábora, kde byla umístěna, přišel převlečený ruský důstojník, který si ji vyžádal k výslechu, odvezl ji pryč a tak ji zachránil život. Byl to převlečený Němec a ona se po válce dostává za manželem Forbachem. *Kéž setkávání s druhými lidmi v nás nevyvolává závist ani prázdný sentiment. Budme vděční za to, co máme a ty, kterým bylo dáno méně jen nelitujme, ale snažme se jim účinně pomáhat.*

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

9. zastavení JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POTŘETÍ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je třikrát zalomený kříž se ztrojeným břevnem – tíha Ježíšova utrpení se stupňuje.

9. zastavení POVODNĚ

Olešnice leží na soutoku říčky Hodonínky a menšího Veselského potoka. Oba toky byly příčinou povodní. Meandrující koryta navíc člověk napřímil a zatrubnil, meze na políčkách rozoral, kopce zbavil lesů. Od těch dob potkávaly Olešnici povodně o to větší. Snad největší v historické paměti byla povodeň v roce 2002. Tehdy se Olešnicí, Crhovem a dalšími obcemi v regionu prohnala rozsáhlá blesková povodeň, která za sebou zanechala obrovskou spoušť. V roce 2012 byla na památku této události vztyčena nad Olešnicí Boží muka s reliéfy ochránců proti živelným pohromám.

15. července 2002 se nad Olešnicí zastavil 14 km vysoký mrak a během několika desítek minut se zde vypršel. Spadlo 170 mm srážek. Voda brala vše, co jí přišlo do cesty, a zaplavila několik desítek domů. Živel si kromě velkých materiálních ztrát vyžádal i dva lidské životy, jeden v Crhově a druhý v Hodoníně u Kunštátu.

Někdy se v životě znenadání jako blesk z čistého nebo objeví velký kříž, těžký jako balvan. Prožene se naším životem jako velké tornádo a zanechá velkou spoušť, zmatek a nejistotu. Tehdy volejme k Bohu, ať nám dá sílu znovu vstát a jít dál.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

10. zastavení JEŽÍŠ SVLEČEN ZE ŠATŮ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je látka odtahovaná pryč – Ježíš je zostuzen, zcela nahý.

10. zastavení NESVOBODA

Období nesvobody, doba nacismu a komunismu, významně zasáhlo i olešnický region. Olešnický rodák plukovník Karel Čápek byl jako jeden z prvních po nástupu Heydricha v roce 1941 popraven jako čelní představitel odbojové skupiny Obrana národa. Za odbojovou činnost byli popraveni i další obyvatelé z regionu. V období největších komunistických represí v padesátých letech byl internován olešnický farář Leopold Benáček. V roce 1953 pak zinscenovala státní bezpečnost v olešnické sokolovně veřejný proces s „kulaky“ – sedláky, kteří se odmítali podříditi kolektivizaci venkova – jako výstrahu všem ostatním. Osm občanů z Kunic, Křtěnova, Ústupu, Crhova a Prosetína bylo zbaveno občanských práv, odsouzeno k trestům vězení v rozmezí 5 až 20 let, propadl jim veškerý majetek a „měli zákaz pobytu v okrese boskovickém navždy“. Josef Krejčí z Kunic byl popraven. Rodiny odsouzených byly bez majetku vystěhovány daleko od svých domovů.

V rozhodnutí okresního národního výboru z roku 1953 adresovaném Františku Šafaříkovi stojí: Rozsudkem krajského soudu v Brně byl jste potrestán pro trestní čin velezrady k odnětí svobody v trvání 19 roků. Z povahy trestného činu je jasné, že jste tím projevil záporný postoj k lidově demokratickému zřízení a socialistické výstavbě našeho státu. Z důvodu veřejného zájmu není proto přípustné, abyste nadále setrval se svou rodinou a příbuznými ve svém dosavadním bydlišti a pracovišti.

At' nikoho nepřipravujeme o jeho svobodu, at' se dokážeme zastat těch, kteří jsou zotročováni. At' nikdy nestojíme na straně těch, kteří druhého ponižují a zbavují ho lidské důstojnosti.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

11. zastavení JEŽÍŠ PŘIBIT NA KŘÍŽ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení jsou hřeby – Ježíšovy ruce a nohy jsou proklány.

11. zastavení VÁLKY A NÁSILÍ

Z válečných událostí měla pro Olešnicko patrně nejhorší následky třicetiletá válka, kdy se krajem několikrát přehnal švédské i císařské vojsko. Průvodními jevy války bylo drancování, epidemie a hladomory. Počet obyvatel tehdy významně klesl, jen v Olešnici byla po válce více než třetina domů neobydlených. V roce 1745 se u obce Ústup odehrála největší bitva v historii regionu, která si vyžádala přes 100 padlých. Rakušané tehdy ve válce o Slezsko porazili část saského vojska. Událost dodnes připomínají Boží muka vystavěná mezi Olešnicí a Ústupem. V roce 1866 za prusko-rakouské války byl region okupován vojsky. Osm desítek oběti první a druhé světové války připomíná v Olešnici pomník u základní školy vybudovaný na místě vybombardovaných a vyhořelých domů z května roku 1945.

František Voneš, který původně působil jako kaplan v Olešnici, byl za svou pomoc, kterou v květnu 1942 poskytl na faře ve Ždánicích na Hodonínsku veliteli paradesantní skupiny Zinc Oldřichu Pechalovi a jeho příbuznému, popraven nacisty. Popraven byl i ždánický farář Václav Kostiha a farní pomocnice Josefa Kubatíková.

Násilí nemá vždy jen podobu válečného konfliktu. Různé formy násilí se objevují v našem okolí a našich vztazích. Násilí vůči nenarozeným dětem, zneužívání dětí, domácí násilí, psychické násilí... Ať nás při setkání s násilím neovládne strach, ale máma odvahu se proti němu postavit.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

12. zastavení JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je Kristus na kříži – utrpení je u konce.

12. zastavení NIČENÍ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Boží stvoření zahrnuje nejen všechny lidi, ale i celou přírodu, která je propůjčena člověku k tomu, aby ji užíval ke svému dobru. Mnohdy se k ní chováme ale spíše jako ke svému majetku a zapomínáme, že Zemi máme jen propůjčenou od svých dětí. V jakém stavu jim ji předáme? Znečišťování vody a ovzduší, produkce odpadů, neúměrná spotřeba, narušování přírodních procesů, rozsáhlá chemizace. Negativních zásahů nebylo uchráněno ani životní prostředí Olešnicka. Společenský pokrok a zvyšující se životní úroveň mají vést k racionálnímu využívání přírody, a ne k jejímu drancování často na úkor příštích generací.

Kdysi se voda protékající v olešnickém potoku zabarvovala do červena od krve vytékající z místní masny nebo do běla od mléka vytékajícího z mlékárny. Když ničíme životním prostředím, otravujeme tím i své životy. Kéž se nepodřizujeme kultuře ničení, sobectví a smrti.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

13. zastavení JEŽÍŠOVO TĚLO SEJMUTO Z KŘÍŽE

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je prázdný puklý kříž.

13. zastavení ZAVRHOVÁNÍ NÁRODNÍ IDENTITY A JAZYKA

Olešnice byla v době národního obrození místem, kde český jazyk bojoval v nejširších vrstvách jeho obyvatel s úřední němčinou. Dva významní místní buditelé se zapsali do historie moravského venkova. Byli to farář Jan Pleskač a učitel František Slavíček. Oba stáli u zrodu olešnického divadla, do kterého psal Pleskač dokonce české divadelní hry, zatímco Slavíček skládal hudbu. Byli i u zrodu stálého divadla vybudovaného z bývalé školy pod kostelem sv. Vavřince. Toto divadlo bylo po Brně druhé nejstarší na Moravě. Díky Pleskačovi se zachovaly i pohádky zdejšího kraje, které v roce 1854 mezi farníky sebral. Takto se probouzelo národní uvědomění na Olešnicku.

V olešnické kronice se píše:

Jan Pleskač nastoupil na faru olešnickou a setrval zde co farář 40 let. Byl to muž, v pravém smyslu slova kněz, při veliké skromnosti jeho vzdělanej a neobyčejnou pamětí nadanej, lidé hledali jej zvláště v zármutku an jistě útěchu duševní u něho našli. Pohřbu zúčastnilo se úžasně velké množství lidu. Nejpřednější občané, katolíci i evangelíci nesli střídavě rakev. Zesnulý honosil se též právem vůči jinověrcům neobyčejnou snášelivostí a zásadou jeho bylo: „Amicus persona inimicus rei“: Nepřítelem jsa věci, nepřestal býti přítelem osoby. Nepopíratelným důkazem šlechetných vlastností zesnulého jest, že za času jeho blahodárného působení, totiž po celých 40 roků v obecním životě, zde panovala nevšední svornost, která zajisté mravním základem byla k zlepšení zdejších poměrů obecních, duševních i hmotných.

Kéž i mi jsme tvůrci pokoje. Ať mezi námi vládne svornost. A když se nám zdá, že vše je ztracené, ať nepropadneme beznaději a dokážeme pracovat na společném obrození.

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

14. zastavení JEŽÍŠOVO TĚLO POLOŽENO DO HROBU

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Symbolem tohoto zastavení je kámen sebraný přímo z pole, na kterém stojí křížová cesta. Kamenem byl totiž zavalen Kristův hrob.

14. zastavení SMÍŘENÍ A NADĚJE

Dějiny zdejšího kraje jsou poznamenány individuálními i kolektivními bolestmi a utrpením. Ale nejen jimi. Také odezvou na ně: pomocí, solidaritou, sounáležitostí, zkrátka tím, co nazýváme milosrdenstvím. Odpuštění a milosrdenství jsou jedinou účinnou zbraní v boji s nenávisť a utrpením.

Holubice představuje naději na pokojný život. Dojdeme k němu skrze tři sloupy: víru, naději a lásku. Lze prožít šťastný život bez trápení? Mnohým bolestem lze ale předcházet nebo je léčit třeba prostřednictvím těchto deseti rad papeže Františka pro šťastný život:

1. Žij a nechej žít
2. Rozdávej se druhým
3. Žij poklidně
4. Nezapomeň si někdy hrát
5. Prožívej neděli v rodinném kruhu
6. Pomáhej mladým lidem najít práci
7. Chraň přírodu
8. Rychle zapomínej na křivdy
9. Respektuj ty, kteří smýšlejí jinak
10. Aktivně usiluj o mír

"Rozjímáním bolavého srdce Páně zhlížíme se v Něm. Naše a Jeho srdce se připodobňují tím, že obě jsou raněná a resuscitovaná. Víme však, že Jeho srdce bylo čistou láskou a bylo raněno, protože se nechalo ranit; naše srdce je však čistou ránou, která je zahojena, protože se nechá milovat." (ppF)

Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nad námi

Ježíš nám na křížové cestě daroval své srdce. Jedná se o projev největšího milosrdenství – milujícího srdce. Ježíš chce, abychom stejně jako on měli srdce jeden pro druhého. Aby ti, co jsou bohatí, měli srdce pro ty, kteří jsou chudí. Aby zdraví, měli srdce pro ty, kteří jsou nemocní. Aby bílí měli srdce pro ty, kteří jsou černí. Aby ti, kteří mají domov, měli srdce pro ty, kteří byli ze svých domů vyhnáni. Aby ti, co žijí ve svobodě, měli srdce pro ty, kteří jsou zotročováni. Aby děti měli srdce pro své rodiče a rodiče pro své děti. Aby manžel měl srdce pro svoji manželku a manželka pro svého manžela. Aby soused měl srdce pro svého souseda. Jedině, když budeme mít srdce jeden pro druhého, může z toho být Boží království.